

РЕШЕНИЕ

№ 6741

гр. София, 11.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 18.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **3744** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на А. Н. срещу отказ № 5364р-6214/29.3.2022 г., с който му е отказано предоставяне право на дългосрочно пребиваване в Република България.

Жалбоподателят твърди, че пребивава законно на територията на Република България още от 12.1.2005 г., когато пристигнал като студент. Учил и завършил магистратура в Техническият университет. На 19.11.2007 г. сключил граждански брак с българска гражданка, който е прекратен с развод по взаимно съгласие на 14.7.2020 г. През всичките години е работил, както и се е грижил за издръжката на семейството си както в България, така и в Т.. През последните пет години е работил на постоянна работа, в престижно търговско дружество. Тук работи, тук е създал социални контакти; целият му съзнателен живот е прекаран тук. Живее на един и същи адрес – в наследствено жилище на бившата му съпруга. Ако се върне в родината си на 43 г., ще му бъде изключително трудно да започне живота си от нулата.

В поведението му нищо не е застрашавало националната сигурност. Не е запознат с отрицателното становище, дадено от ДАНС, на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 1а ЗЧРБ. В заповедта е само налице бланково цитиране на посочената норма, което я прави немотивирана. Никога не се е занимавал с действия като описаните, нито има намерение да ползва страната като транзитен пункт към трета. Поради липса на информация за мотивите не може да организира защитата си.

Въпреки че административният орган е длъжен да се съобрази с отрицателното становище на ДАНС, той е длъжен да изследва и останалите относими факти, което не е сторено, а именно – да изследва дали би било нарушено правото му на зачитане на личния и семеен живот съгласно чл. 8 от ЕКПЧ, като в случая не са налице изключенията по него.

Твърди, че при издаване на заповедта не е спазена нормата на чл. 26, ал. 8 ЗЧРБ, изискваща да се направи преценка на посочените там критерии, в случая – трудовата заетост, здравословното му състояние /психически стрес/, както и биографичните данни, изложени по-горе.

Твърди, че е налице противоречие между правните и фактическите основания за издаване на заповедта. Към момента има статут на постоянно пребиваващ на основание чл. 23, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ. Същевременно в мотивите на заповедта е цитирана нормата на чл. 24г, ал. 1 ЗЧРБ. В титулната част е отказано право на дългосрочно пребиваване, а в диспозитива – право на постоянно пребиваване, въпреки че той вече е придобил статут и този статут не е бил отменен. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция“ към Министерството на вътрешните работи моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че по отношение на отказа са спазени процесуалните и материално-правни норми. Отрицателното становище на ДАНС относно отказа задължително следва да бъде съобразено при постановяване на оспорения акт. Именно отрицателното становище следва да се приеме като мотив за издаването му. Не следва да се кредитират свидетелските показания, предвид приятелските отношения между свидетеля и жалбоподателя. Счита, че няма да бъдат нарушени правата на жалбоподателя. Претендира разноски.

СГП не взе становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 144 от АПК, вр. чл. 235, ал. 2 от ГПК, приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е подал заявление № Г-274/27.1.2022 г. за предоставяне статут на дългосрочно пребиваване на основание чл. 24г ЗЧРБ, при спазване изискванията на чл. 53, ал. 1 ППЗЧРБ – най-малко от два месеца преди изтичането на разрешен срок на пребиваване на чужденеца в страната. Чужденецът е бил с предоставено право на постоянно пребиваване.

На основание чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ служебно е изискано становище на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, като е представено такова с вх. № 6/25.2.2022 г. Становището е отрицателно и е мотивирано с наличие на данни по чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 1а ЗЧРБ.

С оглед на изложеното и предвид становището на ДАНС е прието, че са налице предпоставките на чл. 26, ал.1, вр. чл. 10, ал. 1, т.1 и 1а ЗЧРБ, поради което е отказано право на постоянно пребиваване на жалбоподателя в страната.

В с.з. на 18.10.2022 г. е разпитан св. И. А., в показанията на който се сочи, че познава жалбоподателя; заедно дошли в страната; учили са заедно; поддържат постоянна връзка с него. Срещат се навсякъде в С., вкл. и ходят в джамията в центъра, общуват с всякакви хора. Не идват заедно на джамията. Жалбоподателят работи в кол-център. Правил е услуги на други хора без документи, като получавал от тяхно име пари. Предлагал това и на жалбоподателя и се чувства виновен. Хората идвали на джамията да търсят някой, на който да пращат пари, защото те нямат паспорти. Свидетелят

взимал 10 %, за да получават на негова сметка пари. Спрял да извършва това, защото в „У. Ю.“ ги блокирали. Н. е извършвал такива услуги през 2014 г., 2015 г., 2016 г. През месец Р. правят пости. На джамията правят вечеря. Сядат на масите. Един ден дошъл Т. и попитал дали има мароканци. Няма много мароканци. Те са тунизийци. Насочили го към тях, защото също се считат за мароканци. Седнал на масата да яде, не го е виждал преди, като дошъл тук го видял. Търсел някой да му превежда, той не разбирал български. Т. взел номера на Н., да му превежда. Работят заедно 4 години в Т. I. Това е фирма за игри. Отговаря за една игра. Играчите пращат въпроси, на които да се отговори. Там има 250 човека и ако има нещо, всички ще го слушат, не може да има пропаганди. Има хора от различни националности. Щели да разберат, че има нещо. В момента с жалбоподателя са горе-долу като приятели, близки са. Събират се заедно, ако не са на работа да пият кафе, да говорят. Не са били заедно през цялото време докато работели. Не са работили винаги в една смяна.

Представени са удостоверение за граждански брак на жалбоподателя, решение на СРС за прекратяване на брака, влязло в сила през 2020 г., диплом за завършено висше образование, трудов договор от 16.1.2017 г., сключен между жалбоподателя и „КолПойнт Ню Юръп“ ЕАД, както и трудова книжка на жалбоподателя. Представен е и договор за наем на недвижим имот – апартамент, сключен от жалбоподателя в качеството на наемател. Представен е и нов трудов договор от 6.6.2022 г., сключен между жалбоподателя и „Олианс България“ ЕАД. Представено е препоръчително писмо от Т..

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта, поради което е процесуално допустима.

Оспорената заповед е издадена от компетентен за това орган, в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл.24г, ал. 10 ЗЧРБ, както и по арг. от чл.22, ал. 1, т. 4, вр. § 3а и §5 от ПЗР на ЗЧРБ, както и на чл. 57, ал. 2 ППЗЧРБ.

Спазени са установената писмена форма по чл.59 АПК и съдържание за издаване на административен акт.

Оспореният акт следва да се приеме, че е мотивиран, предвид установеното от становището на ДАНС, цитирано по-горе, както и предвид изричната норма в този смисъл на чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ(Нова - ДВ, бр. 21 от 2021 г.): Мотивите за отказите за издаване на разрешения за пребиваване или продължаване на срока на пребиваване по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 3... се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

Настоящият състав намира, че са спазени процесуално-правните норми по издаването на акта. В случая се установява, че след като жалбоподателят е подал заявление, са предприети действията по чл. 24г, ал.12 ЗЧРБ, вр. чл. 53 ППЗЧРБ, както и е спазено изискването на чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ.

По отношение спазването на материалноправните норми. Съгласно цитираната норма на чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ писменото становище на ДАНС относно искането за разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване има задължителен характер за дирекция „Миграция“. Предвид посочената норма следва да се направи извод, че при

отрицателно становище, каквото е процесното, дирекция „Миграция“ няма правната възможност за преценка да издаде или не разреши за продължаване срока за пребиваване, а следва да откаже такова.

Жалбоподателят се позовава на правото му на зачитане на личния и семеен живот, защитени от чл. 8, пар.1 от ЕКЗПЧ. Действително, посочената норма предвижда, че всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. Но това право, по арг. от чл. 8, пар. 2, не е неограничено. Намеса на държавните власти се допуска в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност ...

Настоящият състав счита, че процесният случай е именно такъв – оспореният отказ е постановен, като е прието /а и следва да се направи извод в тази насока/, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 1а ЗЧРБ. Видно от становището на ДАНС, по отношение на жалбоподателя се констатира предпоставките на т. 1 (доп. - ДВ, бр. 29 от 2007 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.) той би могъл да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност; както и т. 1а (нова - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 20.12.2016 г.) налице са данни, че извършва, подбужда, участва в приготвяне, подпомагане или обучение за извършване на терористична дейност или че целта на влизането му е да ползва страната като транзитен пункт към трета държава, на чиято територия да извършва тези действия;

Доколкото съдът счита, че са налице посочените предпоставки, неоснователно е твърдението, че следва да се обсъдят критериите по чл. 26, ал. 8 ЗЧРБ. По арг. от чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ и доколкото е налице отрицателно становище, то е необходимо и достатъчно условие, за да се постанови отказ, какъвто е оспореният.

По отношение на твърденията за противоречие между правните и фактическите основания за издаване на заповедта. Жалбоподателят твърди, че към момента има статут на постоянно пребиваващ на основание чл. 23, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ. Същевременно в мотивите на заповедта е цитирана нормата на чл. 24г, ал. 1 ЗЧРБ. В титулната част е отказано право на дългосрочно пребиваване, а в диспозитива – право на постоянно пребиваване, въпреки че той вече е придобил статут и този статут не е бил отменен. В този случай, след приключване на производството по това дело, преписката следва да се изпрати на ответника за допускане на очевидна фактическа грешка, по реда на чл. 62, ал. 2 АПК. Твърденията на жалбоподателя са именно такива – за противоречие с формираната воля и това, което и отразено в диспозитива на оспорения акт.

Ето защо следва да се приеме, че процесният отказ е постановен съобразно чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 1а ЗЧРБ, поради което жалбата следва да се приеме за неоснователна.

По разноските. С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, както и предвид фактическата и правна сложност на делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 200 лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, настоящия съдебен състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Н. срещу отказ № 5364р-6214/29.3.2022 г. на директора на дирекция „Миграция“, Министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА А. Н. ДА ЗАПЛАТИ на Министерството на външните работи сумата от 200 лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяването.

При подаване на касационна жалба, тя следва да е придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 70 лв., да съдържа изчерпателно изброяване на касационните основания, да бъде приподписана от адвокат, както и да бъде съобразена с останалите изисквания на чл. 212 и чл. 213 АПК.

СЪДИЯ: